

“मीठे बच्चे- आफ्नो उन्नतिको लागि सधैं चार्ट राख, सारा दिनमा चलन कस्तो रह्यो, चेक गर- यज्ञप्रति इमान्दार रहैं ?”

प्रश्न:- कुन बच्चाहरूप्रति बाबाको धेरै सम्मान (रिगार्ड) रहन्छ ? त्यस सम्मानको निशानी के हो ?

उत्तर:- जो बच्चाहरू बाबासँग सच्चा, यज्ञप्रति इमान्दार छन्, केही पनि लुकाउँदैनन्, ती बच्चाहरूप्रति बाबाको धेरै सम्मान हुन्छ । रिगार्ड हुनाको कारण पुचकार दिएर उठाइरहनुहुन्छ । सेवामा पनि पठाइदिनुहुन्छ । बच्चाहरूमा सच्चा (यथार्थ) सुनाएर श्रीमत लिने अक्कल हुनुपर्छ ।

गीत:- महफिल में जल उठी शमा...

ओम् शान्ति । अब यो गीत त भयो गलत किनकि तिमी शमा त होइनौ । आत्मालाई वास्तवमा शमा (ज्योति) भनिदैन । भक्तहरूले अनेक नाम राखिदिएका छन् । नजान्नाको कारण भन्ने पनि गर्छन्- नेति नेति, र हामी जान्दैनौ, नास्तिक हौं । फेरि पनि जे नाम आयो त्यो भनिदिन्छन् । बह्म, शमा, ढुंगा पत्थरमा पनि परमात्मा भनिदिन्छन् किनकि भक्तिमार्गमा कसैले पनि बाबालाई यथार्थ रीति चिन्न सक्दैनन् । बाबाले आएर आफ्नो परिचय दिनुपर्छ । शास्त्र आदि कुनै पनि बाबाको परिचय छैन । त्यसैले उनीहरूलाई नास्तिक भनिन्छ । अब बच्चाहरूलाई बाबाले परिचय दिनुभएको छ, तर आफूलाई आत्मा सम्भरेर बाबालाई याद गर्नु, यसमा एकदम बुद्धिको काम छ । यस समय छन् पत्थर बुद्धि । आत्मामा बुद्धि हुन्छ । अंगहरूद्वारा थाहा हुन्छ- आत्माको बुद्धि पारस या पत्थर छ ? सारा कुरा आत्मामा आधारित छ । मानिसहरूले भनिदिन्छन् आत्मा नै परमात्मा हुनुहुन्छ, उहाँ त निर्लेप हुनुहुन्छ, यसैले जे चाह्यो गरिराख । मनुष्य भएर पितालाई नै जान्दैनन् । बाबा भन्नुहुन्छ- माया रावणले सबैलाई पत्थरबुद्धि बनाइदिएको छ । दिन प्रतिदिन तमोप्रधान धेरै हुँदै जान्छन् । मायाको धेरै जोड छ, सुध्दिदै सुध्दिदैनन् । बच्चाहरूलाई सम्झाइन्छ, राती सारा दिनको चार्ट राख- के गर्ने ? मैले भोजन देवताहरूले जसरी खाएँ ? चलन कायदा अनुसार चल्थो या अज्ञानीको जस्तो ? सधैं चार्ट राखेनौ भने तिम्रो उन्नति कहिल्यै हुँदैन । धेरैलाई मायाले थप्पड मारिरहन्छ । लेख्छन्, आज मेरो बुद्धियोग फलानोको नाम रूपमा गयो, आज यो पाप कर्म भयो । यस्तो सच्चा लेख्ने करोडौंमा कोही नै छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- म जो हुँ, जस्तो हुँ, मलाई बिल्कुल जान्दैनन् । आफूलाई आत्मा सम्भरेर बाबालाई याद गरून् तब केही बुद्धिमा बस्नेछ । बाबा भन्नुहुन्छ- हुन त राम्रा राम्रा बच्चाहरू छन्, धेरै राम्रो ज्ञान सुनाउँछन्, योग अलिकति पनि छैन । पहिचान पूरा छँदै छैन । बुझ्न सक्दैनन्, यसैले कसैलाई सम्झाउन सक्दैनन् । सारा दुनियाँका मनुष्य मात्रले रचना र रचयितालाई कति पनि जान्दैनन्, त्यसैले मानौं केही पनि जादैनन् । यो पनि ड्रामामा निश्चित छ । फेरि पनि हुनेछ । ५ हजार वर्षपछि फेरि यो समय आउनेछ, अनि मलाई आएर सम्झाउनुपर्छ । राजाई लिनु कुनै कम कुरा होइन । धेरै मेहनत छ । मायाले राम्ररी आक्रमण गर्छ, ठूलो युद्ध चल्छ । धेरै सावधान हुन्छन्, उनीहरूको नै बक्सिङ हुन्छ । फेरि पनि एकअर्कालाई बेहोस गरिदिन्छन् नि । भन्छन्, बाबा मायाको धेरै तुफान आउँछन्, यो हुन्छ । त्यो पनि धेरै कमले सत्य लेख्छन् । धेरै छन् जसले लुकाउँछन् । बुझ्दैनन्, मैले बाबालाई कसरी सत्य सुनाउनु छ ? के श्रीमत लिनु छ ? वर्णन गर्न सक्दैनन् । बाबा जान्नुहुन्छ- माया बडो प्रबल छ । सत्य बताउनमा एकदम लाज लाग्छ, उनीहरूबाट कर्म यस्तो हुन पुग्छ, जुन बताउन लाज लाग्छ । बाबा त धेरै सम्मान दिएर उठाउनुहुन्छ । यो धेरै राम्रो छ, यिनलाई अलराउण्ड सेवामा पठाइदिनेछु । पुगिहाल्यो, देह अहंकार आयो, मायाको थप्पड खायो, ऊ गिन्यो । बाबा त उठाउनको लागि महिमा पनि गर्नुहुन्छ । पुचकार दिएर उठाउँछु । तिमी त धेरै राम्रो छौ । स्थूल सेवामा पनि राम्रा छौ । तर यथार्थ रीति बसेर बताउनुहुन्छ- लक्ष्य धेरै उच्च छ । देह र देहका सम्बन्धलाई छोडेर आफूलाई अशरीरी आत्मा सम्भन्नु- यो पुरुषार्थ गर्नु बुद्धिको काम हो । सबै पुरुषार्थी छन् । कति ठूलो राजाई स्थापना भइरहेको छ । बाबाको सबै बच्चाहरू पनि हुन्, विद्यार्थी पनि हुन् भने अनुयायी पनि हुन् । उहाँ सारा दुनियाँको पिता हुनुहुन्छ । सबैले उहाँ एकलाई बोलाउँछन् । उहाँ आएर बच्चाहरूलाई सम्झाइरहनु हुन्छ । फेरि पनि यति सम्मान कहाँ रहन्छ र । ठूला बडा व्यक्तिहरू आउँछन्, कति सम्मानले उनीहरूको सम्हाल गर्छन् । कति ठाँट रहन्छ । यस समय त छन् सबै पतित । तर आफूलाई कहाँ सम्भन्छन् र । मायाले एकदमै तुच्छ बुद्धि बनाइदिएको छ । भनिदिन्छन्, सत्ययुगको

आयु यति लामो छ । बाबा भन्नुहुन्छ- १०० प्रतिशत बेसमझ भए नि । मनुष्य भएर के के काम गरिरहन्छन् । ५ हजार वर्षको कुरालाई लाखौं वर्ष भनिदिन्छन् । यो पनि बाबा आएर सम्झाउनुहुन्छ । ५ हजार वर्ष पहिले यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो । यो दैवीगुण भएका मनुष्य थिए, यसैले उनलाई देवता, आसुरी गुण भएकालाई असुर भनिन्छ । असुर र देवतामा रात दिनको फरक छ । कति मारामारी भगडा हुन्छ । खुब तयारी भइरहन्छन् । यस यज्ञमा सारा दुनियाँ स्वाहा हुनु छ । यसको लागि सबै तयारी हुनुपर्छ नि । बम बन्दो सो बन्दो फेरि बन्द कहाँ हुन सक्छ । केही समयपछि सबैसँग धेरै हुनेछन् किनकि विनाश फटाफट हुनुपर्छ नि । फेरि हस्पिटल आदि कहाँ रहन्छन् । कसैलाई थाहा पनि हुँदैन । सानी आमाको घर कहाँ हो र । विनाश साक्षात्कार कुनै पाई पैसाको कुरा होइन । सारा दुनियाँको आगो हेर्न सक्नेछौ । साक्षात्कार हुन्छ- केवल आगो नै आगो बलिरहेको छ । सारा दुनियाँ खत्तम हुनु छ । कति ठूलो दुनियाँ छ । आकाश त जल्दैन । यसभित्र जे जति छन्, सबै विनाश हुनु छ । सत्ययुग र कलियुगमा रात दिनको फरक छ । कति मनुष्य छन्, जनावर छन्, कति सामग्री छन् । यो पनि बच्चाहरूको बुद्धिमा मुश्किल बस्छ । विचार गर- ५ हजार वर्षको कुरा हो । देवी देवताहरूको राज्य थियो नि । कति थोरै मनुष्य थिए । अब कति मनुष्य छन् । अहिले हो कलियुग, यसको अवश्य विनाश हुनु छ ।

अहिले बाबा आत्माहरूलाई भन्नुहुन्छ- यो पनि बुझेर याद गर्नु छ । यस्तै शिव शिव त धेरैले भनिरहन्छन् । सानो बच्चाले पनि भनिदिन्छन्, तर बुद्धिमा समझ केही हुँदैन । अनुभवद्वारा भन्दैनन्, उहाँ बिन्दी हुनुहुन्छ । हामी पनि यस्तै सानो बिन्दु हौं । यसरी समझले याद गर्नु छ । पहिले त म आत्मा हुँ- यो पक्का गर, फेरि बाबाको परिचय बुद्धिमा राम्रोसँग धारण गर । अन्तर्मुखी बच्चाहरू नै हामी आत्मा बिन्दी हौं भनेर राम्रोसँग बुझ्न सक्छन् । हाम्रो आत्मालाई अहिले ज्ञान मिलिरहेको छ- हाम्रो आत्मामा ८४ जन्महरूको पार्ट कसरी भरिएको छ, फेरि कसरी आत्मा सतोप्रधान बन्छ । यो सबै बडो अन्तर्मुखी भएर बुझ्नुपर्ने कुरा हुन् । यसमा नै समय लाग्छ । बच्चाहरूले जान्दछन्- हाम्रो यो अन्तिम जन्म हो । अब हामी जान्छौ घर । हामी आत्मा हौं, यो बुद्धिमा पक्का हुनुपर्छ । शरीरको भान कम होस् तब बातचितमा सुधार हुनेछ । नत्र चलन एकदमै खराब हुन्छ किनकि शरीरबाट अलग त हुँदैनौ । देह अभिमानमा आएर केही न केही भनिदिन्छन् । यज्ञसँग त बडो इमान्दार हुनुपर्छ । अहिले त धेरै सुस्त छन् । खानपिन, वातावरण केही सुधिएको छैन । अब धेरै समय चाहिन्छ । सेवाधारी बच्चाहरूलाई नै बाबा याद गर्नुहुन्छ, पद पनि उनैले पाउन सक्छन् । यत्तिकै आफूलाई खुशी गर्नु, त्यो त चना चबाउनु जस्तै हो । यसमा धेरै अन्तर्मुखता हुनुपर्छ । सम्झाउने पनि युक्ति चाहिन्छ । प्रदर्शनीमा कसैले कहाँ बुझ्न सक्छन् र । केवल भनिदिन्छन्- तपाईंहरूको कुरा ठीक हो । यहाँ पनि नम्बरवार छन् । निश्चय छ- हामी बच्चा बनेका छौ, बाबासँग स्वर्गको वर्सा मिल्छ, यदि हामीले बाबाको पूरा सेवा गरिरहन्छौ भने । यही हाम्रो धन्दा हो । सारा दिन विचार सागर मन्थन भइरहन्छ । यी बाबा पनि विचार सागर मन्थन गर्छन् नि । नत्र यो पद कसरी पाउँछन् । बच्चाहरूलाई दुवैले साथसाथै सम्झाइरहनुहुन्छ । दुई इञ्जिन मिलेको छ किनकि चढाइ अग्लो छ नि । पहाडीमा जाँदा गाडीलाई दुई इञ्जिन लगाउँछन् । कहिलेकाहीँ चल्दा चल्दै गाडी रोकिन पुग्छ अनि खस्केर तलतिर आउँछ । मेरा बच्चाहरूको पनि यस्तै छ । चढ्दा चढ्दै, मेहनत गर्दा गर्दै फेरि चढाइ चढ्न सक्दैनन् । मायाको ग्रहण वा तुफान लाग्छ अनि एकदम तल गिरेर टुक्रा टुक्रा हुन पुग्छन् । अलिकति सेवा गर्छो भने अहंकार आउँछ, गिर्न पुग्छन् । सम्झदैनन्, बाबाको साथमा धर्मराज पनि छन् । यदि केही यस्तो गर्छन् भने धेरै ठूलो दण्ड पर्छ । योभन्दा त बाहिर रहेमा धेरै राम्रो हुन्छ । बाबाको बनेर वर्सा लिनु, सानी माँको घर होइन । बाबाको बनेर यदि कुनै यस्तो कर्म गर्छन् भने नाम बदनाम गरिदिन्छन् । धेरै चोट लाग्छ । वारिस बन्न कुनै सानी माँको घर कहाँ हो र ! प्रजामा पनि कोही यति धनवान बन्छन्, कुरै नसोध । अज्ञान कालमा कोही राम्रा हुन्छन्, कोही कस्तो ! नालायक बच्चाहरूलाई त भनिदिन्छन्, मेरो सामुन्ने नबस् । यहाँ एक दुई जनाको कुरा छैन । यहाँ माया बडो शक्तिशाली छ । यसमा बच्चाहरू धेरै अन्तर्मुख हुनुपर्छ, तब तिमीले कसैलाई सम्झाउन सक्नेछौ । तिमीमाथि बलिहार जानेछन् र फेरि धेरै पछुताउनेछन्- हामीले बाबाको लागि गाली दिँदै आयौं । सर्वव्यापी भन्नु या आफूलाई ईश्वर भन्नु, उनीहरूलाई सजाय कम कहाँ छ र । यत्तिकै कहाँ जान पाउँछन् र । उनीहरूको लागि त

भनै समस्या छ । जब समय आउनेछ, बाबाले यी सबैसँग हिसाब लिनुहुनेछ । कयामतको (विनाशको) समय सबैको हिसाब-किताब चुक्ता हुन्छ नि, यसमा बडो विशालबुद्धि चाहिन्छ ।

मानिसहरू त हेर- कस-कसलाई शान्ति पुरस्कार (पीस प्राइज) दिइरहन्छन् । अब वास्तवमा शान्ति गर्ने त एक हुनुहुन्छ नि । बच्चाहरूले लेख्नुपर्छ- दुनियाँमा पवित्रता, शान्ति, समृद्धि भगवान्को श्रीमतमा स्थापना भइरहेको छ । श्रीमत त प्रसिद्ध छ । श्रीमद् भगवद् गीता शास्त्रलाई कति सम्मान दिन्छन् । कसैले शास्त्र वा मन्दिरलाई केही गन्यो भने कति लडाईं हुन्छ । अहिले तिमीले जान्दछौ- यो सारा दुनियाँ नै जलेर भस्म हुनेछ । यी मन्दिर-मस्जिद आदिलाई जलाइरहन्छन् । यो सबै हुनुभन्दा पहिले पवित्र हुनु छ । यो चिन्ता भइरहोस् । घरबार पनि सम्हाल्नु छ । यहाँ आउन त धेरै आउँछन् । यहाँ बास्ना जसरी त राख्नु छैन नि किनकि यो त अमूल्य जीवन हो, यिनलाई त धेरै सम्हालसँग राख्नुपर्छ । साना बच्चाहरूलाई लिएर आउन बन्द गरिदिनु पर्ला । यतिका बच्चाहरूलाई कहाँ राखेर सम्हाल गर्ने ? बच्चाहरूलाई छुट्टी मिल्यो भने सम्झन्छन्, अन्त कहाँ लिएर जाने, हिँड मधुबनमा बाबाको पासमा । यो त मानौं धर्मशाला हुने भयो । फेरि युनिभर्सिटी कसरी भयो ! बाबा जाँच गरिरहनुभएको छ, फेरि कहिले अर्डर गरिदिनेछु- बच्चाहरूलाई कसैले लिएर नआऊ । यो बन्धन पनि कम हुनेछ । माताहरूप्रति दया लाग्छ । यो पनि बच्चाहरूले जान्दछन्- शिवबाबा त हुनुहुन्छ गुप्त । यिनको पनि सम्मान कसैलाई कहाँ छ र । सम्झन्छन् मेरो त शिवबाबासँग कनेक्शन छ । यति पनि बुझ्दैनन्, शिवबाबाले नै त यीद्वारा सम्झाउनुहुन्छ नि । मायाले नामबाट पकडेर उल्टो काम गराइरहन्छ, छोड्दैन । राजधानीमा त सबै चाहिन्छ नि । यी सबै अन्तिममा साक्षात्कार हुनेछ । सजायका पनि साक्षात्कार हुनेछ । बच्चाहरूलाई पनि पहिले यो सबै साक्षात्कार भएका छन् । फेरि पनि कसै कसैले पाप गर्न छोड्दैनन् । कोही बच्चाहरूले त मानौं गाँठो बाँधेका छन्- हामी त बन्नु नै थर्ड क्लास छ, यसैले पाप गर्न छोड्दै छोड्दैनन् । अभै राम्रोसँग आफ्नो सजाय तयार गरिरहेका छन् । सम्झाउनु त पर्छ नि । हामी त थर्ड क्लास नै बन्नेछौं, यो गाँठो नबाँध । हामीलाई यस्तो लक्ष्मी-नारायण बन्नु छ, अब यो गाँठो बाँध । कसैले त राम्रो गाँठो बाँध्छन्, चार्ट लेख्छन्- आजको दिनमा मैले केही त गरिने ! यस्तो चार्ट पनि धेरैले राख्थे, ती आज छैनन् मायाले धेरै पछार्छ । आधाकल्प मैले सुख दिन्छु भने आधाकल्प फेरि मायाले दुःख दिन्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) अन्तर्मुखी बनेर शरीरको भानबाट पर रहने अभ्यास गर्नु छ, खानपिन, चालचलन सुधानु छ, केवल आफूलाई खुशी गरेर सुस्त हुनु छैन ।
- २) चढाइ धेरै उच्च छ, यसैले धेरै धेरै सावधान भएर चलनु छ । कुनै पनि कर्म सम्हाल गरेर गर्नु छ । अहंकारमा आउनु छैन । उल्टो कर्म गरेर सजाय तयार गर्नु छैन । गाँठो बाँध्नु छ, मलाई यी लक्ष्मी-नारायण जस्तो बन्नु नै छ ।

वरदान:- सम्पन्नताद्वारा सन्तुष्टताको अनुभव गर्ने सधैं हर्षित, विजयी भव

जो सर्व खजानाहरूबाट सम्पन्न छन् उनै सधैं सन्तुष्ट हुन्छन् । सन्तुष्टता अर्थात् सम्पन्नता । जसरी बाबा सम्पन्न हुनुहुन्छ, यसैले महिमामा सागर शब्द भन्दछन्, यस्तै तिमी बच्चाहरू पनि मास्टर सागर अर्थात् सम्पन्न बन्यौ भने सधैं खुशीमा नाचिरहनेछौ । भित्र खुशी सिवाय अरु केही पनि आउन सक्दैन । स्वयं सम्पन्न हुनाको कारण कसैसँग पनि दिक्क हुनेछैन । कुनै पनि प्रकारको उलभन या विघ्न एक खेल अनुभव हुनेछ, समस्या मनोरञ्जनको साधन बन्नेछ । निश्चयबुद्धि हुनाको कारण सधैं हर्षित र विजयी हुन्छन् ।

स्लोगन:- नाजुक परिस्थितिसँग नडराऊ, त्यसबाट पाठ सिकेर स्वयंलाई परिपक्व बनाऊ ।